

der behøves nogen lang Udvikling for at godtgjøre, at det ikke er af Etikettehensyn, at man forlanger, at den ene Dommer ikke den ene Dag skal sidde og dømme over den anden, og den næste Dag den anden Dommer over den første. Det Mislige heri er saa fremtrædende, at jeg ikke troer at behøve at gaae nærmere ind paa dets Udvikling — Noget, jeg af flere Grunde helst vilde være fri for —, men blot tillade mig herfor at anføre en Autoritet, nemlig den høitærede Justitsminister selv. — Det er en Yttring, der findes i Rigsdagstidenden for ifjor, Sp. 1410—11, under Forhandlingerne om Behandlingen af offentlige Politisager i Kjøbenhavn. Der gjordes fra forskjellige Medlemmers Side Indvendinger mod saaledes at stabe en Ret uden Appel, og der kom blandt Andet det Forslag frem, at man muligviis kunde appellere fra den enkelte Dommer til den samlede Ret. Det blev da af den høitærede Justitsminister bestemt udtalt, at det var meget misligt saaledes at indanke den enkelte Dommers Beslutning for den samlede Ret, hvoraf han var Medlem, og at det var et sundt og klart Blik, der havde ledet en æret Rigsdagsmand til at betegne som uhensigtsmæssig en saadan Foranstaltning, hvorved en Dommers Kjendelse blev indanket for Dommere af den samme Ret, hvoraf han selv var Medlem. Det er ogsaa min Mening, og derfor kan jeg ogsaa saa langt fra troste mig ved den Betragtning, som den høitærede Minister meente maatte være en Fortrøstning for mig, at næste Dag kom den anden Dommer til at sidde som Dommer over den første, at det tvertimod forekommer mig, at det er det, der er det Uheldige. Jeg kan ikke finde disse Grunde svækkede i mindste Maade. Derimod kan jeg ikke nægte, at den Betragtning har nogen Vægt, som blev framsført, at det var af Betydning, at Overdommerne ved at have Sæde i Byretterne fik Kjendstab og Bane til at behandle kriminelle Sager. Det har ganske vist nogen Vægt, men foruden at det vist kan opnaaes alligevel, fordi det er tænkeligt og rimeligt, at Overretterne vilde blive beklædte af Mænd, der ikke længere

ønskede den mere active Post ved Byretterne, er det mindre vigtigt, thi det er jo ikke alle kriminelle Spørgsmaal, som blive henlagte til Overretten; denne faaer ikke Sagens egentlige Realitet at behandle, men kun en Mængde ganske vist væsentlige, men dog underordnede Punkter, som ikke kræve nogen ganske særlig Indsigt i den kriminelle Retsspleie, men kun det Kjendstab dertil, som enhver Dommer og Jurist kan have. Jeg maa derfor fastholde mit Forslag og paany anbefale det til det eventuelle Udvalg. Der var isvrigt ogsaa andre Yttringer af den høitærede Justitsminister, som jeg kunde ønske at inddøge, men af Hensyn til den saa langt fremrykkede Tid skal jeg afholde mig deraf.

N. Andersen: Naar jeg har begjært Ordet, er det ingenlunde, fordi jeg troer at kunne give noget yderligere Bidrag til Sagens helbige Gjennemførelse, men fordi jeg anseer det for rigtigt, at ogsaa Lægsfolk udtale deres Mening om den. Jeg troer, at Rævningsinstitutionen maa komme og komme snart, ikke blot for at fyldestgjøre Grundlovens § 79, men fordi der i Samfundet er en dyb Trang til dens Gjennemførelse, fordi Statsborgerne paa den ene Side under de bestaaende Forhold ikke nyde den tilbørlige Retssikkerhed ligeoverfor Forbryderne, og paa den anden Side heller ikke have den fulde Betryggelse ligeoverfor Dvrighedsmyndighedernes Vilkaarlighed. Jeg føler mig saameget mere besjælet til at udtale dette, som jeg i den sidste halve Snes Aar har seet Exempler paa, at Mord er gaaet ustraffet hen, uagtet der var slaaende Beviis for, hvem der var Morderen, og Ingen i Omegnen havde Tvivl i saa Henseende, og paa den anden Side har jeg ogsaa seet, at en aldeles uskyldig Person er bleven anholdt og holdt længere Tid fængslet, fordi han var mistænkt for Mord, indtil det senere blev klart, at han var uskyldig, idet den virkelige Morder kom tilstede og fik sin Straf. Den første Ulempe vil aldeles blive hævet ved Gjennemførelsen af nærværende Udcast. Det maa nemlig antages,